

MICOL OSTOW

RIVERDALE

MENEKÜLÉS

NETFLIX

SAJÁT GYÁRTÁSÚ
NETFLIX SOROZAT

© 2019 Netflix, Inc. All rights reserved. Netflix, the Netflix logo, and the word "NETFLIX" are either registered trademarks or trademarks of Netflix, Inc. in the United States and other countries.

Dream
válogatás

Amikor Archie, Betty, Veronica és Jughead felkerekednek egy hétvégi kirándulásra, rájönnek, hogy kisvárosi problémáik egész úton végigkísérik őket...

Archie-t gyilkossággal vádolják, hamarosan kezdődik a bírósági tárgyalás az ellene felhozott vádak alapján. Betty, Veronica és Jughead tisztában vannak azzal, hogy Archie-t Hiram Lodge mártotta be, csak hogy ezt bizonyítani egyelőre nem tudják.

A kis csapat tervet készít, hogy az utolsó pillanatban bizonyítékot szerezzenek Archie ártatlanságára. Ehhez azonban vissza kell térniük Shadow Lake-be, a bűntény helyszínére.

Az erdő mélyén álló Lodge családi nyaralóhoz vezető útjukon számos nem várt és bizarr körülménnyel kell megbirkózniuk, érkezésükkor pedig igen hátborzongató meglepetés várja őket. A házban később további rejtélyes események történnek, és számos fenyegetés leselkedik rájuk. Mindannyian próbálják megőrizni hidegvérüket és józan látásmódjukat, de az események előrehaladtával ez egyre nehezebbnek bizonyul. Vajon sikerül a fiataloknak végül rátalálni a bizonyítékra, amivel tisztára moshatják Archie nevét? És sikerül mindenkinek élve visszajutnia Riverdale-be?

MICOL OSTOW

félig Puerto Rico-i, félig zsidó származású, félig szerkesztő félig pedig író, félig a csokiért és félig aogyoróvajért rajong. Amikor határidős munkája van, gyakran félig alszik. Hisz abban, hogy az egész mindig jobb, mint a részek összessége, de ez főként a Chubby Hubby fagyira vonatkozik. New York Cityben él, ahol nagy mennyiségben fogyaszt kávét, sajtot és csokoládét.

Tudj meg többet a szerzőről:

www.micolostow.com

www.facebook.com/DreamValogatás

© 2020 Warner Bros. Entertainment Inc.

© Netflix 2020 engedélyével

Dream
válogatás

„Ez a könyv remek kiegészítése a Riverdale történetnek. Jóval több két évad közötti szünetnél. A szerző végig próbál az eredeti sztorinál maradni, és ezért nagy taps jár neki.”

Amazon

„Ebben a második Riverdale-sztoriban az olvasók kicsit mélyebben megismerhetik a szereplőket a négy főszereplőn kívül, így például Reggie-t, aki Archie-ra riválisaként tekint, Josie-t, akít nem érdekel semmi más, csakis a Vadmacskák karrierje, és Ethelt, akít rabul ejtett egy rejtélyes játék.”

Kirkus Reviews

„Az első kötetet is imádtam, de ez a rész mesteri. Sok-sok új dolog derül ki kedvenc szereplőinkről, és ez a regény tökéletesen illeszkedik a Netflix-sorozathoz.”

Waterstones

„Érdekes, ahogyan a könyv folyamatosan vált az elbeszélők között, mindig valaki más nézőpontjából láthatjuk a történetet. Mindezt annyira hitelesen, hogy szinte hallottam a szereplőket játszó színészek hangját olvasás közben. Ez az izgalmas sztori felfed eddig ismeretlen részleteket, arra azonban ügyelt a szerzőnő, hogy az új epizódokról semmi ne derüljön ki.”

Barnes&Noble

„A könyv a Netflix-sorozat történetének vonalát követi. Választ kaptam néhány filmnézés közben felmerült kérdésemre, és sokkal jobban megismerhettem olyan mellékszereplőket, mint Sweet Pea, Josie vagy Reggie. Ugyanakkor olvasás közben is azt a borzongást éreztem, amit a TV előtt. Nem volt jó ötlet késő este olvasni.”

Goodreads

Dream
válogatás

MICOL OSTOW

RIVERDALE
MENEKÜLÉS

— részlet —

PROLÓGUS

JUGHEAD

Nyár. Már a szó hallatán is számos kellemes emlékkép jelenik meg a szemem előtt. Hosszú esték, a horizont felett lassan lefelé kúsó nap, a levegőben világító szentjánosbogarak, melyeknek úgy szikrázik a fénye, akár a július negyedik tűzijáték. Lusta nappalok a verandán heverészve. Kezemben egy tölcéséres fagyit fogok, és azon tűnődöm, hogy azonnal felfaljam-e, vagy inkább lassan élvezzem ki az ízet, mielőtt még teljesen szétolvasztaná a perzselő nap melege.

A nyár arra való, hogy az ember megálljon, csapkodja a szúnyogokat és fürödjön egy jót a Sweetwater folyóban. És ne törődjön az ébresztőórával és az idő múlásával. Olyan érzés, mintha kimerevíténénk egy filmrészletet. Ilyenkor a felelősség legkisebb nyoma is elvész, nincs más csak te, a legjobb barátaid és az érzés, hogy bármit is teszel, az csupán átmeneti és bizonytalan... de csak a tiéd.

Riverdale-ben a nyár a mi időnk.

Legalábbis ezt gondoltuk. Egészen az *idei* nyárig. Egészen addig, ameddig Archie Andrewst le nem tartóztatták gyilkosság vádjával, és arra nem kényszerítették, hogy

a gimnázium utolsó éve előtt bíróság elé álljon. Aztán rá kellett ébrednünk arra a félelmetes – és félelmetesen valószínű – eshetőségre, hogy Archie pere még csak a kezdet.

Cassidy Bullock. Nem rendített meg bennünket kifejezetten a halála. Végére is Cassidy és bandája terrorban tartottak minket egy teljes hétvégén át, amit Veronicáék erdei házában töltöttük a Shadow Lake mellett. És talán sokkal rosszabb dolgok is történhettek volna, ha Veronica nem nyomja meg a rejtett riasztó gombját.

Éppen ezért nem sajnáltuk, hogy Cassidy meghalt (feltehetően a Lodge család testőre, André keze által). Azt viszont annál inkább, hogy Hiram Lodge, Veronica apja Archie-ra kente a gyilkosságot. És ténylegesen vád alá helyezték.

Végtelen nyár. Nyári szerelem. Wallace Stevens költő írta, hogy „A nyári éj egy tökéletes eszme”*. Csakhogy Archie, Veronica, Betty és én semmilyen tökéletességet nem láttunk az idei nyárban. Semmi más nem maradt, csak a könyörtelen valóság.

Archie számára ez a valóság abban merült ki, hogy a valóságát tanulmányozta. A végére szinte már kívülről fújta minden mondatát. Anyjával, Mary Andrewszal – aki kétség kívül az egyik legkiválóbb védőügyvéd, akit egy gyilkossággal gyanúsított tinédzser csak kívánhat magának – végigolvasták az egész vádiratot, amit Hiram Lodge dolgozott ki, górcső alá helyezve minden egyes részletet.

Mary mellett a csapatot erősítette Betty Cooper is, a maga gyakorlatiasságával és eltökéltségével, ami mindig

* Tandori Dezső fordítása.

is jellemző volt rá. A mindig derűs, mindenkivel kedves lány tavaly nyáron éppen újságírói képességeit csiszolgotta egy Los Angeles-i gyakornoki állásban az egyik életmód blognál. Oknyomozói képességeit azóta arra használja, hogy bebizonyítsa legjobb barátja ártatlanságát. Ezt az egész rémséget csak megkoronázta az a mozzanat, amikor Betty apjáról kiderült, hogy ő az a sorozatgyilkos, akit Riverdale-szerte csak Csuklyás néven emlegettek.

Mindeközben Riverdale ügyeletes üdvöskéje, Veronica Lodge megtagadta bőkezű örökségét és az összes előnyt, ami ezzel járt. A Park Avenue-n felnőtt hercegnő hátat fordított a családi névnek, és az összes anyagi előjognak, amit ez jelentett, és miközben továbbra is igyekezett hírnevet kivívni magának, miután megvásárolta Pop Chock' Lit Shoppe nevű éttermét, folyamatos harcban állt – és reménytelen zsákutcába került – az ő drágalátos apucijával. És hogy mi az ára kettőjük heves csatározásának?

Nem más, mint Archie Andrews szabadsága. Talán még a lelkét is vásárra vinnék.

Ami engem illet, próbáltam megtenni minden tőlem telhetőt, hogy folytassam apám odaadó munkáját, és megálljam a helyem a Kígyók új vezetőjeként. Természetesen aggódtam Archie-ért – helyesebben kétségbeesetten féltettem őt –, habár igyekeztem mindig pozitív maradni az ügyben. (Ami enyhén szólva sem könnyű feladat számomra.) Csak-hogy nekem ott volt egy egész banda, akik – szó szerint – tőlem várták, hogy vezessem őket. A Kígyók semmi rosszat nem tettek ellenem, ahogy az Andrews család ellen sem. Főleg azok után, hogy befogadtak minket, miután Hiram Lodge mindenkit elmozdított a helyéről, aki a kevésbé sze-

rencsés South Side városrészben lakott. Miután apám visszavonult a Kígyók bandavezéri posztjáról, elérkezett az idő, hogy bebizonyítsam az embereknek, én is érdemes vagyok a bizalmukra és a belém vetett hitükre.

Az egyetlen probléma az volt, hogy ezt még én sem hittem el igazán.

Amikor Jason Blossomot meggyilkolták, Riverdale városa elveszített valamit, ami addig természetes velejárója volt, de szavakkal alig kifejezhető. Apró kis közösségünk évtizedeken át viselte magán a kisvárosok egységes, makulátlan tisztaságát. Senkinek nem jutott eszébe, hogy megkapargassa a felszín, és megingassa Norman Rockwell örökségének tökéletes képét. Senki sem akarta felborítani a rendet... még azok sem, akik tudták, hogy mit rejt a felszín alatti mélység. Azok sem, akik jól ismerték a város titkait, és annak rothadó, mélyen lappangó sötétjét.

Jason Blossom. A Csuklyás. És most Archie Andrews, a város egykori aranyifjúja, a mintagyerek, aki gyilkosságért áll bíróság elé, vergődve a lecsúszott maffiavezér szorításában. És megvan rá az esély, hogy mindent elveszítsen, csak mert elkövette azt a hibát, hogy rossz emberrel kezdett.

A nyár párás hőségben is könnyörtelenül dübörögtek tovább az események, mind a négyünket bonyolult kapcsolatrendszerbe fűzve. A napok végtelennek tűntek, mint minden nyári nap, csakhogy ez a nehézkes, melaszos tempó vészjósló és fenyegető érzést hozott magával.

Közeledett a Munka Ünnepe. A legtöbb tinédzser utálattal gondolt volna rá, hogy újra iskolába kell mennie: házi feladatok, klikkesedés, korai kelés.

Mi azonban nem gondoltunk erre. Bármit megadtunk volna azért, hogy újra ez legyen a legnagyobb bajunk. Mi helyett Archie utolsó esélyén aggodalmaskodtunk – ez volt az utolsó lehetősége a szabadságra, le kellett győznie Hiram Lodge-ot a saját pályáján –, de ez is egyre kevésbé tűnt elérhetőnek.

Márpedig, ha nekünk nem sikerül megmentenünk Archie-t a Riverdale mélyén rejlő sötét szörnyűségektől, akkor mégis ki fogja ezt megtenni helyettünk?

ELSŐ FEJEZET

Reggie:

Ma este buli a Mantle-lakban, tesó.

Archie:

Nem tudom, hogy bulizós kedvemben vagyok-e. Bocs.

Reggie:

Értelek. De a szüleim nincsenek itthon, és neked csak a jövő héten lesz a pered, nem igaz?

Archie:

Ne emlékeztess rá!

Reggie:

Mi mást tehetnék? Anyukád tutira megvéd. Gyere el egy estére, és engedd ki a gőzt! Rád férne, nem igaz?

Archie:

Nem akarom magára hagyni anyámat, miközben halálra dolgozza magát értem.

Reggie:

Elvégre az anyád! És garantálom, ő is azt akarná, hogy legyen egy olyan estéd, ahol újra normális ember lehetsz, és nem egy gyilkosság gyanúsítottja.

Reggie:

Mondd, hogy nincs igazam!

Archie:

...

Reggie:

Szólok a többi Bulldognak is. Aztán írok Veronicának. Veronica és az anyád mellett én is számítok rá, hogy eljössz.

Reggie:

Csak egyetlen bulizós éjszaka. Aztán, visszatérhetsz a sajnálkozáshoz.

Archie:

Ok. Szuper.

Reggie:

Ne parázz! Minden rendben lesz. Egy kicsit verd ki a fejedből az égészet! Csak egy éjszakára.

Archie:

Megpróbálom. De könnyebb mondani, mint megtenni.

Reggie:

Ez mindennel így van, nem igaz? 🤖

Veronica:

Archiekins, épp most kaptam egy nagyon érdekes üzenetet Reggie Mantle-től... 🌸 🍰 🍷

Archie:

Ronnie. Szeretlek, de biztos, hogy jó ötlet most egy buli? Még ha lenne is kedvem hozzá – akkor is dolgoznunk kéne az ügyön. Vagy legalább is nekem. Mert anya biztosan dolgozni fog.

Veronica:

Ha folyton csak munka van, és semmi móka, akkor Archie unalmas lesz. Nem emlékszel a Kubrick-féle Ragyogásra?

Archie:

Ha nem a Carrie musical, akkor nem, sőt, nem is olvastam még.

Veronica:

Csak viccelek. De tényleg megérdemelnél egy kis bulizást.

Archie:

...mert lehet, hogy ez az utolsó bulim egy jó darabig, igaz?

Veronica:

Nem ezt mondtam. Hagyjuk ezt a negatív energiát. 100%-ig bízom benne, hogy bebizonyítod az ártatlanságodat! DE mégis úgy gondolom, megérdemelsz egy kimenőt.

Archie:

De anyukám...

Veronica:

Ne aggódj miatta! Beszéltem vele, és ő is szuper ötletnek tartja. Nagyon örült, amikor felvetettem.

Archie:

És mi a helyzet Bettyvel?

Veronica:

Őt nehezebb volt meggyőzni, mert valami dokumentumokat meg szövegkiemelőt emlegetett. Az a lány egy totál stréber, de anyukád őt is rábeszélte. Ez is azt bizonyítja, hogy a te ügyvéded a legjobb a világon. Nyugodtan kihagyhatsz egy éjszakát, hogy fellélegezz!

Archie:

Van esélyem, hogy lebeszéljelek erről az egészről?

Veronica:

Nagyjából ugyanannyi, mint amennyi arra, hogy elítélnek valamiért, amit nem követtél el.

Veronica:

Szóval, este nyolckor érted megyek.

Veronica:

Archie természetesen benne van.

Betty:

Nagyon erős vagy meggyőzésben. V. A+. 🖐️

Veronica:

Soha ne becsüld alá egy Lodge lány eltökéltségét!

Betty:

Jaj! Ezt ne is emlegesd! Pont ettől félek én is...

Veronica:

Ugyan már! Hagyd ezt abba, most azonnal! Felejtsd el, amit mondtam! Ma este csak pozitív gondolatokat várok. Hamarosan találkozunk!

Betty:

Vedd elő a készsleges pasi-éned, Jug!

Jughead:

Nekem csak olyanom van, Betty. Ezt te is tudod! De amúgy én is hallottam. Reggie bulit szervez. A rémálmaim is kellemesebbek ennél.

Betty:

Ezt most Archie kedvéért teszed. Meg értem. 😊

Jughead:

Nem mondanám, hogy bulizós kedvemben vagyok. Nem is tudom, hogy szoktam-e egyáltalán bulizós hangulatban lenni. De neked nem tudok nemet mondani!

Betty:

XOXO

Cheryl:

JoJo! Los Angeles fantasztikus hely. Annyira örülök, hogy Toni rábeszélte erre az országjárásra! Olyanok vagyunk, mint... Thelma és Louise, de remélem, kihagyjuk a tragikus véget! És ha Susan Sarandon természetes vörösnek állíthatja be magát, akkor én is! Követsz minket Instán? #ChoniGoesWest.

Josie:

Csajsz, persze, hogy követem a hihetetlen kalandjaidat! És örülök, hogy jól érzed magad. A Vadmacskák közben élesítik apró kis karmaikat. Riverdale ugyanolyan, mint volt, a jó öreg kisváros nem változott.

Cheryl:

Hányszor mondtam már neked, hogy túl jó vagy egy olyan helyhez, ami már feledésbe merült? Neked is a Kaliforniai álomban kellene élned, ahogy mi tesszük!

Cheryl:

Tegnap este megnéztünk egy darabot a Tom Sawyerben, ma pedig a Hotel Café a program. Toninak mindenhol van egy bandatag ismerőse, úgyhogy gyakorlatilag VIP vendégek vagyunk mindenhol.

Cheryl:

A következő utazás már a Vadmacskák turnéja lesz. Majd leszek az menedzseretek!

Josie:

Ok, akkor vigyázz magadra, csajszi! Közben itt Reggie Mantle bombáz mindenféle üzenetekkel valami buliról ma este. Hát, ez nem egy nagyvárosi parti lesz. Amikor visszajössz, majd lehetsz a testőröm. Mantle-nek esélye sincs.

Cheryl:

A pasik olyanok, mint a kutyák. Az a fiú meg egy kutya, csonttal a szájában. Tervezed, hogy mész?

Josie:

Még nem tudom. Beszélek a cicabarátnőimmal. Lehet, hogy valakinek van jobb programja.

Cheryl:

Hát, a remény hal meg utoljára, Josephine. De drukkolok neked, és vigyázz magadra!

Kevin:

Ma este parti Reggie-nél. Ott leszel?

Moose:

Aha! Ott találkozunk, okés?

Kevin:

Gondoltam, esetleg mehetnénk együtt.

Moose:

...

Kevin:

Na, mind1. Akkor ott tali!

VERONICA

Normál körülmények között nem rohannék el egy helyi szépfiú által szervezett házibuliba, az ilyen események nem állnak a társasági életem középpontjában. De ez még az előtt volt, hogy én is odaadtam volna a szívemet egy

ilyen kisvárosi szépfíúnak... aztán elborzadva néztem végig, ahogy az én egyre inkább filmbeli főgonoszra hajazó apám besározza a szerelmemet, és a végén azzal fenyegeti, hogy börtönbe juttatja.

Az ilyesmitől azért megijednek a lányok. Ez azt hiszem, érthető. Az idén nyáron elég sok korábbi nézetemet átértékeltem.

Persze, az is igaz, hogy szinte biztosra vettem Archie ártatlanságát, és azt is, hogy fel fogják menteni. Mert ha létezik valaki a földön, aki képes bebizonyítani az igazságot, akkor az Mrs. Andrews és Betty. Nincs náluk dühösebb és eltökéltebb ember a világon.

Csakhogy a bizonyosság relatív fogalom... És miközben én előszeretettel használom ezt a fogalmat Archie és a barátaink jelenlétében, addig a teljes és leplezetlen igazság – mint mindig – valamivel nehezkesebb és árnyaltabb.

Mert ismerem az apámat. Talán nem olyan jól, mint korábban gondoltam – kezdjük azzal, hogy soha nem gondoltam volna, hogy ilyen mélyre sülyed és képes belekeverni a barátomat egy bűnténybe, hát még egy gyilkossági ügybe. Ahogy Archie kezdett közelebb kerülni az apámhoz, éreztem, hogy fennáll a veszélye az okos amerikai szépfíú nevének besározására, és figyelmeztettem erre is őt. Csakhogy a lelkem mélyen mégis hinni akartam abban, hogy Hiram Lodge ismeri az erkölcsi határokat.

Ebben nyilvánvalóan tévedtem. Kiderült, hogy apuci semmitől sem riad vissza és a legmélyebbre is képes sülyedni.

És ha ebben ekkorát tévedtem, akkor mégis miért ne tévedtem volna Archie felmentésének esélyeivel kapcsolatban?

Ezek a gondolatok tartottak ébren egész éjjel, miközben forgolódtam az ágyamban a pihe-puha, méregdrága ágynemű alatt.

Veronica Lodge márpedig rendíthetetlen nyugalommal rendelkezik. Gyakorlatilag ez a védjegye. És a barátaim és a város előtt is ezt a képet szerettem volna fenntartani magamról egészen addig, amíg Archie neve nem tisztázódik. Akár egy country dal refrénje: „az uram mellett állok”. Még ha a lábaim kicsit remegtek is.

Amikor az embernek egy szörnyeteg az apja, akkor az a helyzet, hogy mindenki együtt érez veled. Igaz, hogy néhányan függnek apucitól és muszáj gondoskodniuk róla, hogy pontot tegyenek az i-re és áthúzzák a t-betűt. Ebben nem tartom őket hibásnak. Akadnak olyanok is – a város kevésbé hősies lakosai –, akik sohasem mernének szembenenni apám akaratával. Nem tartott túl sokáig, miután apám felfedte igazi arcát és a családunk kegyvesztett lett a városban, hogy rájöjjenek, kik a gyávák az ismerőseim között. Így már tudom, kire számíthatok.

Amióta elvesztettük Andrét, az ujjaim köré csavartam az egész ház személyzetét. Az új sofőr és én gyakorlatilag puszipajtások vagyunk. Ami annyit jelent, hogy boldogan vállalta, hogy elvisz engem és Archie-t Reggie házához, ahol egy kis időre eltávolodhatunk a bírósági tárgyalóterem drámai hangulatától, ami az egész nyarat végigkísérte. Apámnak szerencsére akadt valami késő esti üzleti telefonhívása (ami tuti megint valami gyanús ügy), vagyis bezárkózott a dolgozószobájába Pembroke-ban. Mert igaz ugyan, hogy

kissé hidegháborús helyzetben állunk egymással otthon, de azért mégis feltűnt volna neki, hogy távozom.

Azt hiszem, vannak olyan helyzetek, amikor kifejezetten előnyt jelent, ha az ember apja egy idióta barom.

Mire megálltunk a Mantle ház előtt, már lement a nap, ami megint csak emlékeztetett arra, hogy a nyári napok egyre gyorsabban rövidülnek. A küszöbön járt már az ősz, és ezzel együtt az iskolakezdés réme, amikor is Riverdale-ben újrakezdődnek a hétköznapiak, és minden visszatér a régi kerékvágásba. Csakhogy ezúttal előfordulhat, hogy mindez Archie nélkül történik meg. Megborzongtam, de nem csak a hűvös esti levegő miatt.

– Megérkeztünk, Miss Veronica! Hacsak nem óhajt még valami mást is tőlem.

A sofőr mogorva hangja hirtelen kizökkentett a fejemben kavargó káoszról. Finoman megköszörültem a torkomat, és kisimítottam a Kate Spade miniruhám szoknyájának redőit. Élénklila mintás anyaga volt, vidámabbnak mutathattam vele magam, mint amit a belsőmben éreztem. Mert épp ez volt a lényeg. *Amíg csak lehet, fenntartani a látszatot* – ez a mantra sok nehéz időszakon átsegített már.

Archie meleg keze megérintette az enyémet.

– Minden rendben, Ronnie? – Éreztem a tenyerén a bőrkeményedést, amit a gitározás okozott. Úgy ismertem ezt a kezet, mintha saját részem volna. Hirtelen belém hasított a gondolat, hogy akár el is vesztethetem Archie-t.

Elviselhetetlennek tűnt. Muszáj még *jobban* színlelnem Archie kedvéért.

Magamra erőltettem egy mosolyt.

– Minden a legnagyobb rendben! – A hangom kissé túl magasnak tűnt. Pislogtam egyet, aztán biccentettem a bejárat ajtó felé. – Úgy látom, elegáns késésben vagyunk. Tökéletes.

A parti már javában tartott, a kocsit is betöltötte a mély basszus hangja. A nappali ablakában láttuk a nyüzsgő tömeget a házban, beszélgetésfoszlányokat hallottam a hátsó kert felől. A garázs ajtaja tárva nyitva állt, odabent néhány fiú beszélgetett a focicsapat tagjai közül, körülállva egy csoport River Vixent.

Odahajoltam Archie-hoz, és megpusziltam az arcát.

– Gyere, ejtsük meg a belépőnket, Archiekins!

PP:

Bent vagy már? Nézz körül, vannak-e ott megbízható emberek! Szükségünk van rájuk, a Nagy Főnök számít rájuk.

Sweet Pea:

Nyugi! Még el sem indultam. És nem is biztos, hogy a beépített embered akarok lenni. Más terveim vannak a ma esti bulira.

PP:

Milyen cuki! Kár, hogy nincs beleszólásod a dologba.

MÁSODIK FEJEZET

Josie:

Kiscicáim! Tudom, hogy a Vadmacskák életében történt egy megtorpanás. De mivel ez az egyetlen éjszaka az esély rá, hogy a riválisainkat megelőzzük...

Josie:

Talán jó lenne egy kicsit összejönni a harkni előtt? Mint a régi szép időkben?

Melody:

Mit forgatsz a fejedben?

Josie:

Talán benézhetnénk Mantle partijára?

Valerie:

Ez komoly? Elég B-listásnak tűnik ahhoz, hogy kiengedjük a gőzt.

Josie:

Hát, igen, de egész reggel a telefonomat bombázta. Nem fölösleges az ellenállás?

Josie:

Csajok! A régi szép idők emlékére!

Valerie:

Nem is tudom, barinőm...

Melody:

Mondjuk, ott lesz a Riverdale gimi színe-java = rajongótáborunk bázisa. Tehetnénk egy látogatást. Aztán később átmehetnénk valami színvonalasabb helyre.

Josie:

Pontosan. Csak bekukkantunk. 8 körül ott leszek értetek. Benézünk, kijövünk, aztán megyünk tovább.

Josie:

Megbeszéltük: 8 után ott leszünk Reggie házában. De nem maradunk sokáig!

Sweet Pea:

Akkor ott találkozunk!

Josie:

Ne feledd: kerüld a feltűnést, vagy
mindennek vége!

Sweet Pea:

ARCHIE

Amikor Veronica közölte velem, hogy el akar menni Reggie partijára, az első reakcióm az volt, hogy semmi szín alatt. Még ha anya nem is dolgozna 0-24-ben az ügyemen – az oldalán Bettyvel –, egy gyilkossági per gyanúsítottjának nem feltétlenül jár az esze a bulizáson.

Ronnie bármennyire is utálja az apját, azért van bennük némi hasonlóság: az én szerelmem sem szereti, ha nemet mondanak neki. Veronica Lodge mindig megkapja, amit akar. Ma este pedig annyit kért, hogy egyetlen éjszakára szabaduljunk meg a stressztől és a drámától, amit az életébe hoztam. Ő annak idején figyelmeztetett, hogy nem jó ötlet Hirammal közös üzletbe fogni. Én akkor azt hittem, csak túloz és a szélőtől is óvni akar. Úristen, hogy milyen naiv voltam! És az egészben tudjátok, mi a legironikusabb? Elsősorban azért akartam imponálni Hiramnek, mert ő Veronica apja.

Veronica apja talán tényleg egy elvetemült gazember, de a saját ostoba és rossz döntéseim miatt kerültem ebbe

a katyvaszba. Most pedig kénytelen vagyok végignézni, mekkora terhet és fájdalmat okozok a szüleimnek, és hogy kiborul miattam az összes barátom... Mit meg nem tennék azért, hogy ezt az egészet visszacsinálhassam!

De mivel az élet nem ilyen egyszerű, a legkevesebb, amit a barátaimnak adhatok – és talán az egyetlen dolog, amit most tenni tudok –, az egy „normális” éjszaka Ronnie-val (és a többiekkel).

– Akkor ejtsük meg a bevonulást, Archiekins! – Veronica nyomott egy gyors puszit az arcomra. Egy pillanatra megcsapta az orromat a rózsaillat és az a sötétebb pézsmaillat, amit sosem tudtam meghatározni drága, exkluzív parfümjében. Láttam, hogy a kedvemért bátorságot színlel – elvégre ez a lány *tényleg* bátor –, de közben éreztem a belőle áradó feszültség hullámain, akár valami statikus elektromosságot. És ez mind az én hibám. Az én hibám, hogy ennyire felzaklatta magát.

Megköszöntem a sofőrnek a fuvart, aztán kiszálltam a kocsiból, és megkerültem, hogy régimódi úriember módjára kinyissam neki az ajtót. Ő rám mosolygott, kinyújtotta egyik kezét, és kiszállt a kocsiból.

– Látom, még nem halt ki a lovagiasság belőled – csi-cseregte. – Ígérd meg, hogy mindig az én hős lovagom maradsz!

– Számíthatsz rá – feleltem. Mindketten próbáltunk viadámak maradni, de a tárgyalás réme ott lebegett felettünk, mindenre árnyékot vetett.

– Andrews! – A kiáltásra felnéztem. Chuck Clayton állt előttem, egy műanyag poharat lengetett felém, mintha a távolból koccintani akarna.

– Helló! – Legszelesebb mosolyommal néztem rá, de közömbösen köszöntem vissza. Chuckot senki sem kedvelte, mióta csúnya pletykákat terjesztett, miután elhívta Ronnie-t randizni, amikor a városba érkezett. Már ez is épp elég nagy szemétség volt, ám amikor Ronnie és Betty úgy döntöttek, hogy bosszút állnak rajta, kiderült, hogy a focicsapatban csomóan „pontokat” gyűjtenek minden megszerzett lány után. Szó szerint egy füzetbe vezették a neveket, és felírtak oda mindent, amit csináltak. Amikor a lányok elvitték Weatherbee igazgatóhoz a füzetet, Chuckot néhány társával együtt felfüggesztették a focicsapatból.

Úgyhogy el tudjátok képzelni, hogy nem volt túl jó a kapcsolat Chuck Clayton és Veronica között, én pedig nem is csodálkoztam, hogy Veronica még mindig neheztel rá. Én sem kedveltem igazán, habár a büntetése óta őszintén megbánta, amit tett.

Veronica vetett egy pillantást Chuck felé. Egy pillanatra elfintorodott, de aztán újra visszatért arcára a mosoly.

– Menj, és köszönj neki! Még ha ki is rakták a csapatból, egykor mégis csapattársak voltatok.

– Semmi szükség rá, azért hoztál ma ide, hogy *jól* érezzük magunkat.

– Hát nem érted, Archiekins? Én itt vagyok veled, tehát jól érzem magam. – Veronica sötét szemében fény villant. – Rajtad kívül nincs szükségem másra. – Kicsit nekem nyomta a testét. – Menj, és köszönj neki! Legyél az a kötelességtudó alfahím, akit annyira imádok! Majd bent találkozunk. Úgyis meg akarom nézni, hogy Betty és Jughead itt vannak-e már.

Már szóra nyitottam volna a számat, de Veronica újra játékosan rám csapott.

– Hidd el nekem, Archie, Veronica Lodge tud vigyázni magára egy buliban! És ezt te is tudod.

– Igen, tudom. – Újra sebes csókot váltottunk, aztán Veronica eltűnt a bejárati ajtó felé vezető úton. Ahogy az ajtó kinyílt, majd bezárult mögötte, a felturbózott gimisek hangja felerősödött, majd újra elhalkult.

Elindultam a garázs felé. A hely faltól falig zsúfolva volt a Riverdale gimi tanulóival. A tömegen átnézve megpillantottam egy hűtőládát, a sarokban pedig egy söröshordót – az utcából valaki egy idő után biztosan ránk hívja a zsarukat. Riverdale-ben a szülők rendszerint elfordítják a fejüket, amikor a gyerekeik kiengedik a gőzt, de ma tényleg hangozások voltak, és még csak most kezdődött a buli.

Ott volt Chuck és Moose... aztán a fal mellett megpillantottam Kevin Kellert, aki gyanakodva méregette a hűtőládát. Az apja korábban sheriffként dolgozott Riverdale-ben, de később le kellett mondania, miután a Csuklyás meggyilkolta Midge-et. Keller sheriff fiaként Kevin bizonyára hozzászokott, hogy szemet hunyjon az „iskola utáni rendezvények” látványa felett. És úgy láttam, hogy a régi szokások erősen rögzültek. Egy kicsit sajnáltam őt. Nehéz lehetett folyton azt érezni, hogy kétfelé szakadsz: egyfelől az apád elvárásainak próbálsz megfelelni, másfelől meg mész a többiek után és sodródsz az árral.

Csakhogy én rengeteg tapasztalatot szereztem már azon a téren, hogyan kell elmaradni mások elvárásaitól.

– Szia, Archie! – Kevin arca felvillanyozódott, amikor meglátott. – Üdv a romlottság bugyraiban! Veronicát hol hagytad?

– Bement a házba – magyaráztam, kicsit felemelve a hangomat, hogy meghalljon a beszélgetés zajában. – Nem akartam, hogy... – Hirtelen elhallgattam, miközben Chuck odafurakodott mellém. Hát, ez elég furá.

– Mit nem akartál? Hogy egy levegőt szívjon az olyan elvetemült perverzekkel, mint én? – kérdezte, hangosan határozva saját poénján.

– Ne csináld már, Chuck! – forgattam a szemem. – Hagyd békén! – Semmire nem vágytam kevésbé, mint összeveszni a barátaimmal. Elvégre talán ez az utolsó alkalom, hogy együtt lóghatok velük.

Chuck vállat vont.

– Csak miattad, Andrews! Nem miatta. A Clayton családban sokáig nem felejtenek.

Nem is érdekelt, ki miatt teszi, de szerettem volna másra terelni a szót, hogy végre elengedhessem magam. Valaki a kezembe nyomott egy piros műanyag poharat, én pedig gondolkodás nélkül nagyot kortyoltam belőle. Az ital savanykás volt és hideg, a felejtés ígérését hordozta. Abban a pillanatban ez tűnt a legjobb ötletnek. És még ennél is csodásabb volt, hogy Chuck eltűnt egy barna hajú, copfos River Vixen nyomába eredve.

– Régóta itt vagytok? – fordultam most Kevin felé. Kevin körbepásztázta a terepet, mintha valami zavarná, de amikor meghallotta a kérdésem, erőltetett mosoly jelent meg az arcán.

Mi lehet az oka, hogy ma este mindenki ilyen ideges? Azt hittem, csak én vagyok stresszes a tárgyalás miatt, de az igazat megvallva úgy éreztem, mintha mindenki kicsit feszült lenne.

– Aha, már egy ideje itt vagyunk. Próbáltam lazázni, amikor megérkeztem, de valahogy nem sikerült – magyarázta unott hangon. – Ne mondd el Veronicának, mert nem fog neki tetszeni, de ma este valahogy nincs kedvem bulizni.

– Ne félj, tudok titkot tartani – biztosítottam. – Nekem már régóta nincs kedvem bulizni. Kik vannak még itt?

– Mármint az egész évfolyamunkon kívül kik vannak még itt? Egyszerűbb lenne azt felsorolni, ki *nincs* itt ma este. – A körülöttünk összezsúfolódott tömeg felé intett, de olyan kevés volt a hely, hogy ki sem tudta nyújtani a karját. Ezzel nagyjából meg is adta a választ. – Bettyt odabent láttam, Jugheaddal együtt már előttem ideértek. Majd beszélnem kell vele, mielőtt még elrohan. Úgy tűnt, mint ha... na, mindegy, kicsit idegesnek tűnt. De gondolom, te is tudod. Majd később beszélj vele! És esetleg tartsd nyitva a szemed. Össze-vissza hadoválok. – Most a sarokba biccenett. – Moose is ott van. Az egyik Vixennel. – Kevin vágott egy grimaszt.

Nem volt rá lehetőségem, hogy rákérdezzek: miért vág ilyen arcot, meg mit akar Bettyvel kapcsolatban elmondani. A következő pillanatban már ellépett mellőlem, és átadta a helyét Reggie-nek.

– Na, itt van a mi nagylelkű vendéglátónk! – kiáltott fel Kevin. – Jó sokan eljöttek, Reggie! Gratula neked!

– Köszí, haver. Úgy érzem, apám üzleti útjainak is megvannak az előnyei. És mivel anya is úgy döntött, hogy wellness napra megy, Vaderrel ketten maradtunk itthon – két alfahím. Vagy inkább magányos farkasok?

– Nem gondolod, hogy egy *magányos* farkas inkább *egyedül* lenne? – jegyezte meg Kevin.

Reggie a szemét forgatta.

– Pontosan tudod, mire gondoltam.

Reggie apjának autókereskedése volt a városban. Nagyon jól ment neki az üzlet; Reggie nem volt olyan gazdag, mint Veronica (mármint a szülei, mivel Veronica gyakorlatilag úgy döntött, hogy leválik róluk, és önállósítja magát), de a házuk a város legszebb részén állt, ahol az utcafronti füves rész szélesebb volt, és fényesebb kocsik sorakoztak a házak előtt. Azt nem értettem pontosan, miért kell egy autókereskedőnek üzleti utakra járni, de ezekről a dolgokról inkább nem faggattam Reggie-t.

– Nem szoktad egyedül érezni magad? – tettem fel a kérdést. *Ha már ott tartunk, hogy mit nem kéne kérdeznem.* Fura kérdés volt, és abba a kategóriába esett, amit nem szoktunk feltenni egymásnak. De mielőtt még átgondolhattam volna, már ki is csúszott a számon. Már nem tudtam visszaszívni.

Reggie arca egy pillanatra elsötétült. Aztán egy másodperccel később már mosolygott és újra olyan volt, mint korábban.

– Andrews – szólalt meg, és közelebb hajolt, hogy Kevin és én jobban halljam. – Nézz már körül! Tele van az egész ház! Ki lenne itt magányos?

Bólintottam, habár úgy éreztem, nem érti a kérdést. Ha ez szándékos volt, hát legyen. Időnként nem árt, ha az ember tagadásban él. Ezt már én is kezdtem megtanulni.

– Na jó – szólaltam meg a fejemet ingatva. – Bocs!

Reggie megveregette a vállamat.

– Semmi gond, haver! Értelek. Neked most mélyen szántó dolgokon jár az eszed.

– Ennyire látszik? – Elvörösödtem, aztán még egyet kortyoltam az italomból. *Lassíts, Archie!*, mondogattam magamnak. De ha lassítok, azzal automatikusan felszínre törnek azok a mélyen szántó gondolatok, és azt nem biztos, hogy tudom kezelni.

– Úgy értem, én is ugyanígy lennék ezzel a te helyedben – tette hozzá Reggie. Kevin is bólintott. – Ez most nagyon komoly. *Gyilkosság.*

Na, köszi, pedig már majdnem eltelt egy perc úgy, hogy nem gondoltam erre. Magamra kellett parancsolnom, nehogy mondani találjak valami csúnyát. Inkább kortyoltam még egyet az italból.

– Ja.

– Biztos vagyok benne, hogy Archie pontosan érzi, mekkora súlya van egy ilyen *gyilkossági tárgyalásnak* – folytatta Kevin. – Mármint a gyilkosság része miatt. De mi lenne, ha egy időre most elfeledkeznénk erről, legalább egy estére?

– Igen, jól mondod – helyesletem bőszen. – Ha tehetjük, legyen így. – Ebben persze nem voltam egészen biztos, az emberek úgy éreztem, furcsán néznek rám. Még Reggie is furán viselkedett, mintha valami balhét akarna. De talán csak bennem volt ez a rossz érzés. Valószínűleg csak én tehettem róla. Talán mégsem volt olyan jó ötlet eljönni a buliba.

Veronica tehetett erről. Ő ragaszkodott hozzá, hogy idejöttünk – nem mintha hibáztattam volna, erről szó sem volt! De ha nem az lett volna, amit ő akar, akkor most nem ülnék itt, és nem kéne úgy tennem, mintha jól érezném magam.

– Ez az egész Ronnie ötlete volt – szólaltam meg, mintha hangosan gondolkodnék. – Tudod, hogy kicsit jól érezzük magunkat, bulizzunk egyet, és ne gondoljunk semmire. Csak ez nem olyan egyszerű.

Reggie furcsa szemmel nézett rám. Már akkor éreztem, hogy ennek nem lesz jó vége.

– Ez Ronnie-nak is nagyon nehéz lehet. Mármint, hogy a saját apja akar börtönbe juttatni.

Kevin összevonta szemöldökét.

– Ezzel nem mondtál nagy újdonságot. Mármint, hogy nehéz, amikor az ember apja egy oligarcha, akinek Riverdale fele a zsebében van, és bármit megtesz azért, hogy tönkretegyen mindent, amit szeretsz, beleértve a gimnazista fiúdat is? Hát igen, nem repesnék a boldogságtól én sem.

– Na, igen... – Reggie ivott egy nagy kortyot piros műanyag poharából. – Neked emiatt legalább nem kell aggódnod, Andrews. Mármint, ha lecsuknak, akkor nem.

– Hogy mondtad? – A szavai úgy hasítottak belém, mintha gyomorszájon ütött volna. *A barátnőd miatt nem kell aggódnod.* Ez most tényleg úgy hangzott, ahogy értettem? Csak mert akkor nagyon övön aluli volt. Még egy ilyen macsó, agresszív Reggie szájából is.

– Mi van? – szólalt meg Kevin ugyanabban a percben, mint én. Ő is éppolyan meglepettnek tűnt, mint én.

– Ugyan már, nem úgy értettem, hogy biztosan börtönbe kerülsz! Csak, tudod, ha esetleg mégis... lecsuknának – hebegte ügyetlenül, nekem meg összeszorult a gyomrom. – Abban biztos lehetsz, hogy Veronicára... Ronnie-ra... vigyázni fogunk. – Kacsintott egyet. – Mármint én vigyázni fogok rá!

Hirtelen felforrósodott az arcom. Kihúztam magam, és hátravetett vállal készen álltam rá, hogy rávessem magam Reggie-re. Egyszerre valami piros jelent meg a szemem előtt. Kevin tartotta elém a karját, hogy visszafogjon.

– Csak lassan a testtel, Rocky! – figyelmeztetett. – Semmi szükség rá, hogy egy újabb incidenssel gazdagítsd az erőszakos tetteid listáját.

Reggie feltartotta egyik kezét, mintha csak azt jelezné „ki, én?”. Az itala kilöttyent a poharából, és a pólójára folyt.

– A francba!

Kevin szorosán átfogta kezével a csuklóm.

– Na, akkor hagyjuk a harcosok klubját máskorra! – szólt meg, és elkezdett vonszolni magával kifelé a garázsból, átverekedve a tömegben. – Reggie Mantle nem ér ennyit. Ráadásul legalább az ötödik pohárnál tart, úgyhogy semmit ne vegyél komolyan, amit mond! Nehogy magadra vedd!

– Neked könnyű ezt mondani – dünnyögtem.

– Szerinted igen? – sóhajtott fel Kevin. – Csak mert szemét dolog volt, amit mondott. De Reggie csak egy ostoba alak. És amikor iszik, még jobban előjön, hogy milyen ostoba. De van egy jó hírem: Veronica Lodge teljesen immunis az ilyen ostoba köcsögökre. Nem is beszélve arról, hogy fülig szerelmes beléd. Úgyhogy bármilyen ostobán viselkedjen is Reggie – akár most, akár a legrosszabb esetben is, amit most elképzelni sem tudunk –, semmiképp nincs félnivalód Veronica miatt. – Kevin kis szünetet tartott. – Meg aztán tudod, hogy Reggie milyen érzékeny az apjával kapcsolatban. Általában *Mein Führer*-nek hívja, és ez még a legkedveskedőbb beceneve. Úgyhogy talán nem véletlenül volt bunkó.

– Szuper. Szóval, még én ápolgassam Reggie Mantle lelkét, miközben ellenem folyik gyilkossági eljárás. Hát ez...

– Hirtelen elhallgattam.

– Hát, ez micsoda?

Kevin felsóhajtott és sokatmondó pillantást vetett rám.

– Hát, ez... csak annyi, hogy te *Archie* vagy.

– Ez meg mégis mit jelentsen?

– Archie Andrews. A jófiú. Aki még Reggie – meg mindenki más – lelkével is foglalkozik. Mert te ilyen vagy. Még krízishelyzetben is. Nem tudsz megváltozni.

Most rajtam volt a sor, hogy sóhajtsak. Ittam egy újabb kortyot az italomból. Égette a torkomat. Talán Kevinnek igaza van. Talán tényleg ilyen vagyok: mindig együttérző, mindig jófiú, igazi amerikai kisvárosi srác. De ha ez igaz, akkor...

Akkor hogy kerülhettem ilyen helyzetbe?

Hol siklott félre ez az egész?

És mégis mi a fenét tehetnék, hogy helyrehozzam?